

Arrest

nr. 154 455 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2015 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. MAFUTA LAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het in de aanhef van dit arrest vermelde bevel om het grondgebied te verlaten vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 08.04.2015

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14:

- *artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België ,

Eerder BGV: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 14.07.2014

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 EVRM om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota worden verworpen.

2.2. De bestreden beslissing is een politiemaatregel die in het Nederlands en het Frans is opgesteld, maar ze werd betekend in Nederlands taalgebied. De proceduretaal is dan ook het Nederlands.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel werpt verzoeker op, "Sur le moyen pris de la violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur le séjour des Etrangers et des articles 1, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs, du principe de la bonne administration ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation".

Verzoeker betoogt als volgt :

"En ce que :

L'Office des étrangers motive sa décision comme suit :

« Article 7 alinéa 1, le requérant demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 de loi du 15.12.1980 sur les étrangers... »

La décision entreprise n'est pas adéquatement motivée.

En ce qu'elle ne tient pas compte de l'ensemble de la situation complexe du requérant dans le Royaume. Des différentes démarches qu'il a entreprises en vue de sa régularisation. Des différents droits de séjour (carte de 6mois)... qu'il a pu bénéficier dans le passé. Et des différentes démarches administratives actuellement en cours...

Alors que :

« L'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mises à sa disposition, se défendre contre cette décision, en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés » C.E., n° 39.161, 3 avril 1992, RONDELEZ.

Tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler ;

Dans un Etat de droit, ce principe est d'application absolue, indépendamment de toute norme (telle la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs) qui imposerait ou non des exigences formelles supplémentaires. Il y a lieu d'examiner prioritairement si cette exigence a été respectée. C.E. (8e ch.) n° 111.123, 8 octobre 2002, A.P.M. 2002 (sommaire), liv. 8-9, 202 ; Rev. Dr. commun. 2003 (sommaire), liv. 3, 75.

Attendu qu'en l'espèce, le requérant est en Belgique depuis des années et a créé un nouveau milieu social dans lequel il vit depuis ;

Qu'il n'est pas adéquat de prendre une mesure d'éloignement à l'encontre du requérant sur les simples motifs contenus dans la décision entreprise.

Qu'une mesure aussi radicale que celle que constitue l'ordre de quitter le territoire va entraîner infailliblement une rupture de liens sociaux et familiaux.

Que si le Ministre ou son délégué peut donner l'ordre de quitter le territoire comme le prévoit l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, le recours à cette faculté doit inclure une réflexion quant à l'adéquation de la mesure prise.

Que l'ordre de quitter le territoire a été pris sans considération du changement notable de la situation du requérant.

Or, en tant qu'elle fait fi de la circonstance que la situation du requérant, la décision querellée ne peut être tenue pour suffisamment motivée ;

Qu'il faut surtout savoir que le requérant est en relation amoureuse avec une personne de nationalité belge. Qu'il a dans le passé bénéficié d'un droit de séjour de 6 mois sur base de la cohabitation légale avec une belge... ;

Que la décision querellée est une décision stéréotypée prise dans la précipitation, sans tenir compte des éléments spécifiques et réels du dossier ;

Attendu que dans une procédure où sont en jeu des droits aussi fondamentaux que celui à voir respecter sa vie privée et familiale (article 8 de la CEDH) la vie privée englobe aussi selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, les relations sociales qu'une personne a nouées, une telle carence de motivation doit être tenue pour illégale."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing steunt op simpele motieven, maar deze overtuiging toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op voldoende overwegingen op juridisch en feitelijk vlak, namelijk een verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en de vaststelling "*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum*". Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.4. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat deze beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Verzoeker valt erover dat er geen rekening gehouden werd met "*l'ensemble de la situation complexe du requérant dans le Royaume. Des différentes démarches qu'il a entreprises en vue de sa régularisation. Des différents droits de séjour (carte de 6 mois)... qu'il a pu bénéficier dans le passé. Et des différentes démarches administratives actuellement en cours...*", maar de Raad ziet niet in hoe een oplistijng van verzoekers historiek in het Rijk en het feit dat hij ooit op legale wijze in het Rijk verbleven heeft, maakt dat verzoeker heden niet op illegale wijze in het Rijk verblijft en hoe dit tot een anders-luidende beslissing had kunnen leiden.

3.6. Waar verzoeker specifiek verwijst naar het feit dat hij een amoureuze relatie heeft met een Belgische onderdaan kan hij niet onwetend zijn van het feit dat er op deze basis twee verblijfsaanvragen werden ingediend die hebben geleid tot definitieve beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20), namelijk één op 16 januari 2013 en één op 12 augustus 2013. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 20 januari 2014, bij arrest nr. 117 216, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 30 september 2013, gericht tegen de voormelde beslissing van 12 augustus 2013. Het feit dat verzoeker ooit in het kader van voormelde twee vestigingsaanvragen op legale wijze in het Rijk heeft verbleven, maakt niet dat hij heden niet op illegale wijze in het Rijk verblijft.

3.7. Verzoeker dwaalt wanneer hij stelt dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van een discretionaire bevoegdheid. De toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet betreft een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

3.8. Voor de overige kritiek kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.9. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Que la décision querellée viole la vie privée et familiale du requérant ;

Que le requérant a noué en Belgique des relations sociales dont il risque d'être séparé ;

Qu'il m'apparaît que l'interdiction de violer la vie privée, telle que prévue par la Convention européenne des droits de l'homme, interdit une mesure d'expulsion du territoire de mon client qui n'a plus avec son pays d'origine d'autre lien que celui de nationalité ;

Qu'un retour forcé dans son pays d'origine serait pour lui un grand déchirement dans sa vie d'autant plus qu'il a refait sa vie en Belgique ;

Qu'il convient surtout de noter qu'il a établi en Belgique tout son centre d'intérêt ;

Qu'il me semble indéniable que le requérant a fourni de grands efforts pour s'intégrer en Belgique, efforts exceptionnels compte tenu de son séjour précaire ;

Par vie privée, on entend aussi les relations sociales.

Il convient de se pencher aussi sur les enseignements donnés par arrêt du Conseil d'Etat no 104.280 du 4 mars 2002 :

« Considérant que le requérant fait valoir que l'éloignement pour une durée indéterminée du requérant, en ce qu'il constitue une technique de déracinement

d'un univers de proches et familial patiemment construit, constitue un préjudice grave et difficilement réparable pour lui et ses proches et qui viole nécessairement le droit à une vie privée et familiale, stipulée par l'article 8 de CEDH » ;

Il faut noter que mon client s'est irrémédiablement intégré dans la société belge. Il y a développé tout un réseau d'amis et de relations de sorte que ses attaches avec la Belgique fait que ce dernier pays est de fait sa patrie.

Il n'a plus aucune habitation dans son pays d'origine et il va de soi que dans ce contexte, un retour pour une durée indéterminée, lui causerait des sérieux préjudices.

Un retour forcé dans son pays d'origine serait pour lui un grand déchirement dans sa vie d'autant plus qu'il a refait complètement sa vie en Belgique.

L'Etat ne peut pas créer des conditions qui provoquent la rupture de la vie privée.

En l'espèce, il y a ingérence disproportionnée de l'Etat belge dans le droit à la vie privée du requérant dans la mesure où l'Etat ne tient pas compte des éléments du dossier qui démontrent à suffisance que la partie requérante a refait sa vie.

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (CCE. 2 août 2012, n° 93 404, p.3).

Tous ces éléments plaident en faveur de la suspension et de l'annulation de la décision querellée avec l'ordre de quitter le territoire lui notifié par l'Office des étrangers."

3.10. Verzoeker toont niet aan met wie hij een gezins- of familieleven leidt in België in de zin van artikel 8 EVRM zodat een schending op dit vlak niet aannemelijk is.

3.11. Verzoeker voert een vaag en voornamelijk theoretisch betoog inzake zijn privéleven in België. Hij concretiseert dit niet en ondersteunt zijn betoog ook niet met stukken. Hij voert eveneens een bloot betoog over het feit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van oorsprong.

3.12. Het hebben van sociale relaties of een sociaal milieu in België en het vestigen van het centrum van zijn belangen in België kunnen niet als een zodanig bijzonder feit of omstandigheden gelden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoekers privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan.

3.13. De bestreden beslissing houdt ten slotte geen “*retour forcé*” in, noch “*une mesure d’expulsion*”.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA